

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>בלי לזיהוי השתייכות אידיאולוגית של ארגון</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>תעשיית הדכדוך מול רוח הגבורה: מי מפחד מניצחון יהודי?</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>גזלייטינג רגשי על ערכה המוסרי של מלחמה</u>	<u>3</u>
<u>12</u>	<u>הברית היהודית: חיבורים ואחדות בדרך להנהגה</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

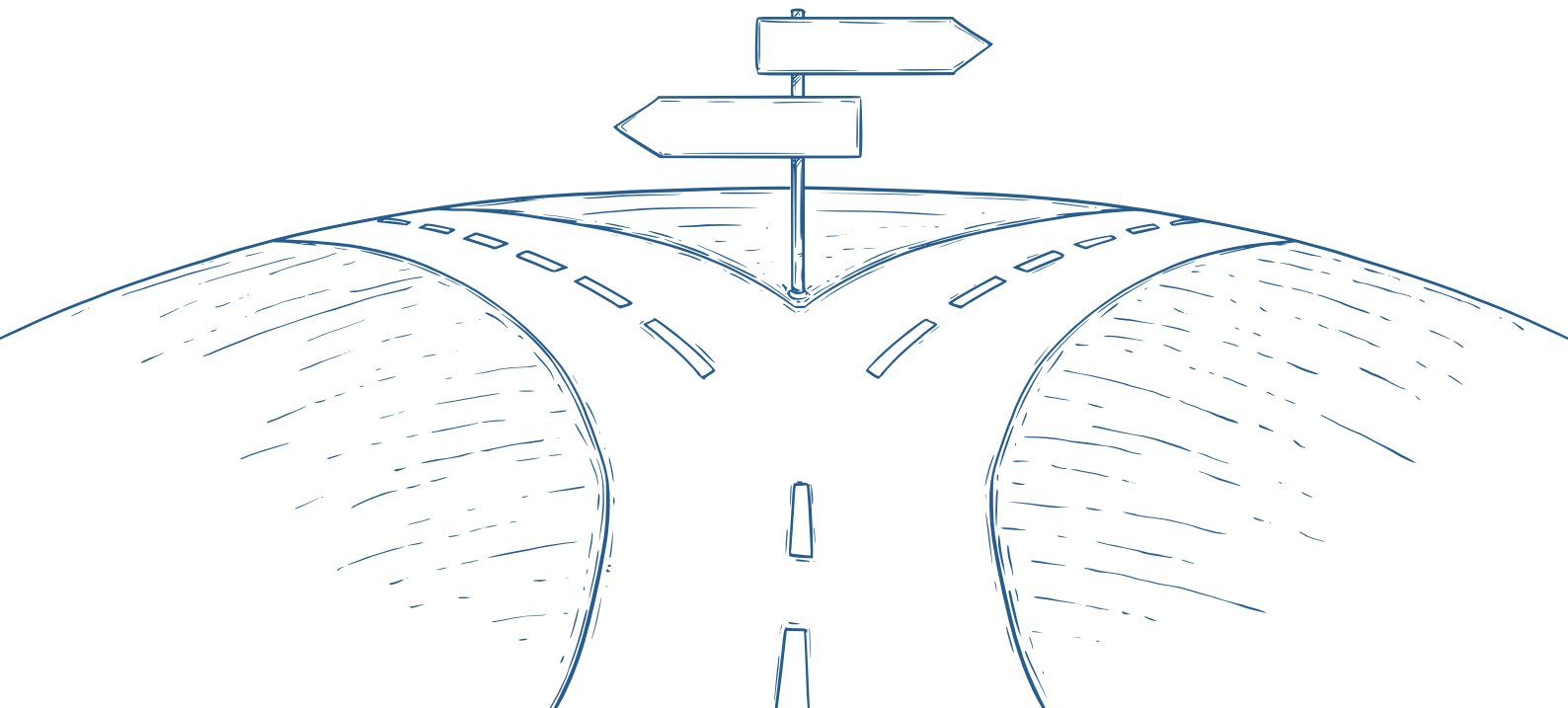
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

כלי לזיהוי השתייכות אידיאולוגית של ארגון

אודי בן חמו

ארגונים מציגים את עצמם לעיתים במונחים כלליים, כמו 'מקצועי', 'מחקרי', 'חינוכי', 'בלתי תלוי' או 'א-פוליטי'. אך אנשים וארגונים פועלים בתוך עולם רעיוני מסוים. הם אינם ניטרליים ואינם אובייקטיביים. בדיוק כפי שבמה זו - 'סוללים דרך' - אינה ניטרלית.

ארגונים ועמותות משפיעים מאוד על המציאות, ושיתוף פעולה עימם משמעו מתן לגיטימציה מסוימת לפועלם ולהתנהלותם. לכן, מכיוון שלעיתים האידיאולוגיה אינה נאמרת במפורש, כדאי ואפשר לזהות אותה באמצעות מספר סימני זיהוי.

אם אתה מלמד במוסד שהוא בעל מאפיינים ברורים, אך חוסה גם תחת ארגונים המקדמים רעיונות הפוכים, ייתכן שעל השתתפות עימו נאמר 'טובל ושרץ בידו'.

אם יש מאחורי זה רעיון מסדר, ניחא. אך אם הדבר נעשה מתוך נאיביות ובורות זה כבר סיפור אחר. יחליט הציבור וישפוט.

להלן מדריך מעשי למציאת זהותו של ארגון:

א. האנשים המובילים את הארגון

הצעד הראשון הוא לבדוק מי עומד בראש הארגון: הנהלה, דירקטוריון, יועצים ומייסדים. אנשים נושאים עימם היסטוריה מקצועית ואידיאולוגית.

אם בארגון חדש יש אדם בכיר שהיה בעבר פעיל בארגון זכויות אדם מסוים, חבר הנהלה בעמותה בעלת אג'נדה חברתית מסוימת, או חוקר במכון מחקר בעל קו רעיוני ברור - סביר להניח שהארגון החדש אינו מנותק מהעולם הרעיוני הזה. לעיתים אנשים הם הגשר המחבר בין ארגונים שונים.

ב. מקורות המימון

כסף הוא כמעט אף פעם לא ניטרלי. קרנות פילנתרופיות וגופים בעלי מומן תורמים בדרך כלל מתוך רצון לקדם תפיסת עולם מסוימת.

אם מכירים את הקרן ואת עיקר השקעתה, אפשר לזהות את תפיסותיה. כלומר, לפי המקום שבו היא משקיעה אחוז ניכר מכספה, לא אחוז זניח. לעיתים, כדי 'לטשטש עקבות', קרנות גדולות תורמות מעט גם לעמותות הרחוקות מהאג'נדה המרכזית של הקרן.

אך אנשים וארגונים פועלים בתוך עולם רעיוני מסוים. הם אינם ניטרליים ואינם אובייקטיביים. בדיוק כפי שבמה זו - 'סוללים דרך' - אינה ניטרלית

”
**ארגונים נוטים
 לשתף פעולה
 ביניהם ולתת
 במה לגופים
 הקרובים אליהם
 רעיונית**

על ארגונים ועמותות, מייסדיהם ומימונם ניתן ללמוד באופן חופשי באתר 'גיידסטאר' של משרד המשפטים. לעיתים מפת המימון מספרת סיפור ברור יותר מכל הצהרת חזון.

ג. שיתופי פעולה

ארגונים נוטים לשתף פעולה ביניהם ולתת במה לגופים הקרובים אליהם רעיונית. לכן חשוב לבדוק עם מי הארגון עובד: כנסים משותפים, פרויקטים, מחקרים או קמפיינים. אם מרצה או ארגון כלשהו מופיע תחת המטרייה של 'הקרן לישראל חדשה', משתתף בפאנלים עם 'אחים לנשק' או עם 'התנועה למען איכות השלטון', **ניתן ללמוד מכך על מיקומו ברשת רעיונית רחבה יותר.**

אם ערוץ 'משב' של ארגון 'צהר' מפרסם ראיון עם שקמה ברסלר, כדאי להסיק מסקנה פשוטה: **מבחינתם היא ראויה לשיתוף פעולה, לא למחאה נוקבת.**

האם זה טוב או לא? כל אחד יחליט עצמאית על פי תפיסת עולמו.

ד. הטרמינולוגיה והשפה

לכל זרם רעיוני יש אוצר מילים אופייני. באופן הזה מתקבלות אינדיקציות לזהות הארגון מלמטה למעלה.

ניתוח השפה שבה הארגון משתמש יכול לחשוף את מערכת הערכים שלו. לדוגמה:

ארגון המרבה להשתמש בביטויים כמו 'צדק חברתי', 'מבני כוח' או 'שוויון מערכתי' משתייך כנראה לזרם מסוים, ולעומת זאת, ארגון המדגיש מושגים כמו 'חירות הפרט', 'שוק חופשי' או 'רגולציה מינימלית' פועל כנראה בתוך מסורת רעיונית אחרת. **שפה ומילים הן חלון הראווה של תרבות וערכים עמוקים.**

ה. סדרי עדיפויות בפעולה

אידיאולוגיה מתבטאת כמובן לא רק בדיבורים אלא גם במעשים. **אמור לי מהו הגורם ה'מפעיל'** ו'מקפיץ' אדם או ארגון מסוים, ואומר לך מהי תפיסת עולמו. אם כל אזכור של חרדים גורם מייד לתגובה אוטומטית של התקפת החרדים, ולעומת זאת, אזכור של סרבנות, פגיעה בביטחון המדינה או טיפול בדיפ-סטייט מתקבלים באדישות, לא יעזרו שום הצהרות על אחדות ואהבת ישראל.

ו. הרקע האינטלקטואלי

לעיתים ניתן להבין ארגון לפי מקורות ההשראה שלו:

אילו חוקרים מצוטטים אצלו, על אילו ספרים הוא ממליץ ואילו תיאוריות מוזכרות שוב ושוב. מקורות ההשראה ממקמים את הארגון בתוך זרם אינטלקטואלי רחב וכללי יותר.

ז. חיפוש ביקורת חיצונית

כלי פשוט אך יעיל הוא לחפש במנוע חיפוש את שם הארגון או הדובר יחד עם המילה 'ביקורת'.

לדוגמה:

שם החוקר/ המרצה/ הדובר/ שם הארגון + 'ביקורת'.

לעיתים קרובות, מאמרי ביקורת, כתבות עיתונאיות או מאמרי דעה מעלים נקודות שאינן מופיעות באתר הרשמי של הארגון (מובן שכדאי גם לשים לב מיהו המבקר ובאיזו במה ביקר - אם עיתון 'הארץ' כתב נגד מישהו זה בדרך כלל סימן שהוא כנראה בסדר...).

ביקורות יכולות לספר על:

1. מחלוקות סביב פעילות הארגון;
2. קשרים פוליטיים או אידיאולוגיים;
3. מקורות מימון;
4. טענות על השפעה פוליטית.

מובן שגם ביקורת יש לקרוא בזהירות, וראוי גם לקרוא את תגובת הארגון לביקורת. אך היא מספקת זווית נוספת להבנת התמונה הכוללת.

ח. לסיכום

כדי להבין ארגון אין להסתפק בהצהרותיו. לעיתים דווקא הפרטים העקיפים - האנשים, מקורות המימון, שיתופי הפעולה, השפה, סדרי העדיפויות והביקורת הציבורית - מציירים את התמונה האמיתית.

כאשר מחברים את כל הקווים הללו, מתברר לא פעם שהארגון אינו רק גוף מקצועי או טכני, אלא חלק ממערכת רחבה של רעיונות.

בחברה דמוקרטית שואפת חירות מתבקש מהיריבים האידיאולוגיים להניח את תפיסת עולמם 'על השולחן' ולנסות לשכנע את הציבור, לא להתל בו ולהוליד אותו שולל. אך מה לעשות, לא תמיד זה המצב.

יודגש: בשום אופן לא ראוי לרדוף ארגון או דובר עקב דעותיו. פשוט כדאי לחשוף אותם לאור השמש, להתמודד איתם עניינית ולאפשר לציבור לגבש עמדה עצמאית.

תעשיית הדכדוך מול רוח הגבורה: מי מפחד מניצחון יהודי?

איתי אסמן

א. בימים אלו, כשאנחנו בעיצומה של אחת המערכות ההיסטוריות והגורליות ביותר שידעה מדינת ישראל מאז הקמתה, מתרחש דבר מוזר: בעוד הלוחמים שבחזית חדורים ברוח גבורה ובתחושת שליחות עמוקה, **בהאזנה לאולפני התקשורת נדמה לעיתים שאנחנו חיים ביקום מקביל**. במקום למנות הישגים, התקשורת מונה חסרונות. במקום לחזק את רוחו של העם, היא מגישה 'תפריט יומי' של ייאוש, תסכול ודכדוך. זה מתחיל בשאלות בלתי פוסקות על 'אסטרטגיית יציאה', ממשיך בדו"חות על קריסת מערכת החינוך, ומגיע עד לטענות בלתי פוסקות על מחסור במקלטים.

ב. **בואו נניח דברים על השולחן: אנחנו נמצאים במלחמת עולם מול ציר רשע אכזרי**. אי אפשר לבנות מקלטים לכל המדינה ביום אחד, בטח לא לאחר שבמשך עשורים שלטה כאן תפיסה ביטחונית ותרבותית שסירבה להאמין שיבוא יום ונצטרך להתמודד עם איום קיומי מאיראן. אבל התקשורת לא מחפשת פתרונות; היא מחפשת להחליש.

ג. **השורשים הפסימיים: משופנהאואר ועד האולפנים**

השאלה שצריכה להישאל היא: מדוע התקשורת פועלת בצורה כזו? מדוע הם מלעיטים אותנו ב'מזון התודעתי' הזה של 'הרע והמר'? התשובה אינה מקרית, היא נעוצה כמו תמיד בתפיסת עולם עמוקה, גם אם לא מודעים לה.

כשתרים אחר השורשים הפילוסופיים של הגישה הזו אפשר למצוא אותם, בין היתר, אצל ארתור שופנהאואר. לטענתו - החיים הם סבל מתמשך, ו'הרצון העיוור' תמיד יוביל אותנו לאכזבה.

כשאדם מנתק את עצמו מהמשמעות היהודית, מהחזון הנותן פשר לחיים, מהאמונה ומהתכלית ההיסטורית של עם ישראל - הוא נשאר עם ואקום. ובמקום שאין בו אמונה ומשמעות יש פסימיות.

התקשורת הישראלית מתנכרת במידה רבה לשורשים היהודיים של עם ישראל. אפילו בדובר צה"ל מפחדים להציג חיילים הקוראים בטבעיות ובהתרגשות 'שמע ישראל' לפני קרב. כשאדם חי ללא משמעות, הדרך היחידה שלו לשרוד תודעתית היא להיצמד למחצית הכוס הריקה, להתקרבות ולהסברים מדוע הכל במציאות הסובבת אותו הוא רע. זוהי **דת אתאיסטית של ייאוש**.

ד. **התקשורת כמפלגה פוליטית**

אך יש כאן רובד נוסף, פוליטי וציני יותר. חלקים נרחבים בתקשורת הישראלית הפכו למפלגה פוליטית לכל דבר, שמטרת-העל שלה היא להפיל את הממשלה הנוכחית. פשוט מאוד. זה נעשה באופן מודע, ולעיתים גם לא במודע.

השאלה שצריכה להישאל היא: מדוע התקשורת פועלת בצורה כזו? מדוע הם מלעיטים אותנו ב'מזון התודעתי' הזה של 'הרע והמר'?

**האידיאולוגיה של
אחוזים ניכרים
בתקשורת היא כל כך
קיצונית, שהם רואים
בזהות היהודית של
המדינה סכנה גדולה
יותר מאשר האיום
האיראני**

והם לא צריכים לשבת יחד בחדרים אפלים ולתכנן מזימות. מספיק להיות ניזונים מאותו בית גידול רעיוני - וכך תיראה המציאות.

האידיאולוגיה של אחוזים ניכרים בתקשורת היא כל כך קיצונית, שהם רואים בזהות היהודית של המדינה סכנה גדולה יותר מאשר האיום האיראני.

עד כדי כך, שרבים שם רואים במלחמה באיראן 'מלחמת רשות', ואילו במלחמה בנתניהו -'מלחמת מצווה'...

הם מבינים שאם הם ידברו על ההצלחות המדהימות של צה"ל, על חיסול בכירי הרוע האנושי בזה אחר זה, על החוסן הכללי המרשים של עם ישראל ועל העמידה האיתנה של הממשלה מול לחצים בינלאומיים - הציבור ייתן אמון בממשלה. הם מפחדים שאם המלחמה תסתיים בניצחון מובהק, תקום כאן שוב ממשלה ימנית ומחוברת למסורת. לכן הם חייבים להנדס תודעה של כישלון. הם לא סופרים הישגים, הם סופרים בעיות.

אני זוכר היטב את מלחמת המפרץ. ישבנו בחדרים אטומים עם מסכות אב"כ, ובכל זאת הרוח הייתה אחרת. התקשורת דאז הבינה שתפקידה להיות פטריוטית, לחזק את האזרחים ולשמור על לכידות. היום התקשורת איבדה את המצפן הזה.

ה. הציבור כ'כלב השמירה של התקשורת'

הגיע הזמן שהציבור יתעורר. **התקשורת אוהבת להגדיר את עצמה כ'כלב השמירה של הדמוקרטיה', אבל מי ישמור עליה?! במיוחד כשמדובר בערוצים ציבוריים כמו 'כאן 11' או גלי צה"ל, המתקצבים מכספי המיסים שלנו - הציבור חייב לדרוש דין וחשבון.**

אסור לנו להיות פסיביים. אם עיתונאי מחליש את רוח העם בזמן מלחמה, הציבור צריך להגיד לו: "סליחה, אנחנו משלמים לך משכורת כדי שתדווח, לא כדי שתביע דעות ותיאש אותנו". עלינו להיות אקטיביים: להגיש תלונות, לשלוח הודעות מנומסות אך נחרצות לעיתונאים ולהבהיר להם, שבתקופה כזו **תפקידם הוא לחזק את המדינה, לא לפגוע בה.** הממשלה מתקשה באיזון התקשורת? לא נורא, אנחנו האזרחים נירתם לכך.

1. סוף דבר: איש לאחיו יאמר 'חזק!'

ניצחון במלחמה מושג לא רק בכוח הטנקים והמטוסים, אלא בראש ובראשונה בכוח הרוח והרצון. שעה זו קוראת לנו לחזור אל המקורות שלנו - מקורות שעיצבו את כל העולם המערבי המתקדם - ולאמונה החזקה שליוותה את עם ישראל לאורך כל הדורות. האמונה היא ה'מזון התודעתי' שיעזור לנו לנצח. ולאמונה הזו יש המשגה, מילים עמוקות, נוסף על הרגש הפשוט המופיע בשעות משבר.

אסור לאפשר לרעשי הרקע של האולפנים להחליש אותנו.

הביטו בלוחמינו הגיבורים - הם לא שואלים על 'אסטרטגיית יציאה', הם עסוקים בניצחון. עלינו לאמץ את הרוח הזו גם בעורף.
לחזק זה את זה, את השכנים, את הקהילה ואת המשפחה המורחבת. ולעיתים חיוך פשוט פועל יותר מכל נאום חוצב להבות.
כשנהיה מחוברים לעצמנו, למסורת שלנו ולאמונה בנצח ישראל, שום תעשיית דכדוך לא תוכל לנו.

בעזרת ה', מתוך הגבורה והאמונה, ננצח.

”
**הביטו
בלוחמינו
הגיבורים -
הם לא
שואלים על
'אסטרטגיית
יציאה',
הם עסוקים
בניצחון.
עלינו לאמץ
את הרוח
הזו גם
בעורף**

גזלייטינג רגשי על ערכה המוסרי של מלחמה

עזרא הימן

מונולוג המלחמה של אילנה דיין עסק לכאורה בתעדוף מוחלט של הכאב הפרטי על פני כל ערך אחר. זה נכון, אבל חדי עין ורגש יבחינו שזו רק הטקטיקה.

**במקום
שנראה
את
המלחמה
כאירוע
הצלה ענק
של עם
ישראל,
נחשוב
עליה
בדיוק את
ההיפך -
כהרפתקה
ה
האדישה
לחיי אדם**

א. **כנראה שלא נשמע מונולוג כזה על אנשים שנהרגו בתאונות דרכים.** לא נשמע משהו כמו: "בעוד מדינת ישראל ניבנית בכבישים חדשים ורחבים, מחלפי ענק ודברי רהב על עידן תחבורתי חדש, הזוג כהן נהרג בתאונה קשה. הם כבר לא יזכו לראות את זה. שר התחבורה נזף במתים והתריע להקפיד על חגורת בטיחות. חגורה צריך לשים, אך האחריות נמצאת אצל הקברניטים, אחריות כלפי אלה שלא יכלו להרשות לעצמם רכב בטיחותי יותר".

לא נשמע מונולוג כזה מסיבה פשוטה. דיין לא 'הוציאה חוזה' נגד נסיעה בכבישים. אז היא לא הופכת את הכאב הפרטי של תאונה למונולוג נגד פיתוח תשתיות לכבישים.

ב. רוב רובו של הציבור תומך במלחמה כי הוא מבין שהיא חיונית להסרת איום קיומי והצלת מאות-אלפים של חיי אדם.

דיין, לעומת זאת, מנסה לגרום לנו לחשוב שמלחמה היא הרפתקה אדישה של מיליטנטים, שעולה בחיי אדם ובהרג מיותר משני הצדדים.

היא משתמשת בכאב הפרטי על ההרוגים כדי לעשות לנו גזלייטינג מושלם: תעתוע של המחשבה, כדי שנחשוב שהמציאות היא בדיוק ההיפך ממה שהינה.

במקום שנראה את המלחמה כאירוע הצלה ענק של עם ישראל, נחשוב עליה בדיוק את ההיפך - כהרפתקה האדישה לחיי אדם.

המונולוג הזה הוא פציפיזם מתוחכם שמשתמש בכאב פרטי כטקטיקה של גזלייטינג.

והיא זקוקה מאוד לתעתוע-המחשבה הזה, כיוון שתוצאות המלחמה מוצלחות כל כך. **אין דבר שפאציפיסט שונא יותר מאשר נצחון צבאי משכנע.**

וכדי לכסות על כשלון הפציפיזם, נאחזים בכל נקודה של כאב פרטי כדי לנסות לתעתע את מחשבתו של הציבור אודות המציאות.

”
הזירה עוברת למאבק
על הצגה והגדרת
המציאות; וכשגם זה
לא מצליח, עושים לנו
גזלייטינג רגשי כדי
לכפות עלינו בכל זאת
את המציאות מחדש

ג. הגזלייטינג של דיין נעשה לא רק על ידי מיילים ומסרים. הוא מודגש על ידי המבט המיוסר, האינטונציה, הקול הדרמטי; כל אלה מגויסים לא לצורך הבעת דעה, אלא כדי להציג את המציאות באופן מתעתע.

ד. עיוות החשיבה הזה, המכחיש את הערך העצום של הפעלת כוח צבאי, מוביל לדבר נוסף: הצגת מסתערים בצה"ל כמי שהורגים סתם כך, ללא סיבה. הטקטיקה היא שוב גזלייטינג, הבלטה דרמטית של מי שנהרג מאש כוחותינו כדי לייצר רושם של הרג מיותר. ההרוגים שלנו, שנרצחו מטילים איראניים, והרוגים ערבים מאש כוחותינו - כולם בעצם קרבן משותף של רעיון המלחמה. זה המסר הרגשי המועבר לנו.

ה. סיכום: כשלא מצליחים לנצח דרך דעות ורעיונות, הזירה עוברת למאבק על הצגה והגדרת המציאות; וכשגם זה לא מצליח, עושים לנו גזלייטינג רגשי כדי לכפות עלינו בכל זאת את המציאות מחדש.

ככל ששיטות אלה הופכות ברורות ושקופות, הן נלעגות יותר ואפקטיביות פחות. וגם זה הוא ניקיון חשוב של 'חמץ' תודעתי, לקראת עוד שלב של יציאה לחירות.

הברית היהודית: חיבורים ואחדות בדרך להנהגה

בן יעקב סבו

קץ עידן המגזרים: התעוררות הרוב היהודי

במשך עשורים ארוכים, התרגלנו לחשוב על המרחב האמוני והלאומי בישראל במונחים של מגזרים נפרדים. שרטטנו גבולות ברורים בין החרדי לבין הדתי-לאומי, בין המסורתי לבין החילוני-לאומי. כל קבוצה הסתגרה בדל"ת אמותיה, טיפחה את האתוס הייחודי שלה, ולעיתים מצאה את עצמה במאבקים פנימיים על צדקת הדרך. אך מתחת לפני השטח, הרחק מן הרדאר של הפוליטיקה הישנה, מתרחשת בשנים האחרונות המהפכה השקטה והעמוקה ביותר של דורנו: אחדות הרוב היהודי. המחנה היהודי והאמוני על כל גווניו מפסיק להיות אוסף של שבטים, והופך לרקמה אנושית, רעיונית ומנהיגותית רחבה.

מתחת לפני השטח, הרחק מן הרדאר של הפוליטיקה הישנה, מתרחשת בשנים האחרונות המהפכה השקטה והעמוקה ביותר של דורנו: אחדות הרוב היהודי

תמהיל של כוחות: תרומתו של כל ציבור לסינתזה

אנו עדים לסינתזה חדשה, כזו שאינה מוחקת את הייחודיות של כל קבוצה, אלא שוזרת את היתרונות היחסיים לכדי שלם הגדול מסך חלקיו. מהציבור החרדי אנו שואבים את עומק מסירות השמירה על זהותנו, את החיבור הבלתי מתפשר לנצח ישראל ואת כוחה של מסורת לימוד התורה. מהציונות הדתית אנו לוקחים את חוש ההתבוננות הלאומית, את המעשיות היוקדת ואת השותפות חסרת הפשרות בשדות המדינה. המסורתיות הישראלית מביאה עמה את הלב הפועם של העם - היא מהווה את הציבור הגדול ביותר כיום, בעל אותו קשר טבעי, בלתי אמצעי, יציב, חכם, מפוכח ואוהב, לזהות היהודית, המחזיר אותנו לעצמנו, הביתה. אנו נושאים עיניים אל חכמת החיים הלא מהונדסת, שאי אפשר לעבוד עליה בקלות כל כך, שהם שרויים בה. ואל כל אלו חובר המחנה הימני-לאומי, שמציב תפיסת עולם ריאליסטית, אינטלקטואלית, זקופה וגאה, המחברת את הרוח אל קרקע המציאות והאסטרטגיה.

המציאות בשטח: הדור הצעיר סולל את הדרך

אם נתבונן היטב, נגלה שהעם כבר נמצא שם, ובעיקר הדור הצעיר. המציאות הקדימה את התיאוריה. בשוחות ובשטחי האימונים, ברחובות ובמרחבי המפגש היומיומיים שנועדו לחבר אנשים לזהותם ולשורשיהם, הסינתזה הזו כבר קורמת עור וגידים. המסורתי, החרדי, הדתי-לאומי והחילוני-לאומי פועלים יחד, לא מתוך אילוץ של אינטרסים, אלא מתוך הכרה עמוקה שהם שותפים לאותו חזון. הם מזהים באופן אינטואיטיבי את השורש המשותף. עבור הדור החדש, החיבור הזה אינו פשרה כואבת אלא השלמה טבעית. הבנה שכדי לבנות קומה חדשה של הנהגה, אנו זקוקים גם לספרא וגם לסייפא, גם לאמונה פשוטה וגם לראייה מערכתית חדה.

”
**איננו יכולים עוד
 להרשות לעצמנו
 להיות בינוניים
 או להסתפק
 בפינות הנוחות
 של הקהילות
 שלנו**

צומחת ונרקמת ההבנה ששמירת הכבוד לכל מחנה של הברית היהודית תאפשר לו לנוע בגמישות אל עבר תפיסה אחדותית יותר. לא בכוח ולא באונס. רק על ידי כבוד, אמון, שותפות והערכה.

אתגר התודעה: מהכרה במיעוט להבנת כוחנו

האתגר הגדול שניצב כעת לפתחו של המחנה היהודי והאמוני הוא להבין שאנחנו כבר לא מיעוט נחות, ושהרוח, הכוח ובעיקר הדמוגרפיה כבר מזמן לצידנו.

חציית הקווים: ממגננה להובלה ואחריות לאומית

האתגר השני שעלינו לצלוח הוא לחצות את הקווים: מתודעה של מגננה ושימור - לתודעה של הובלה ואחריות. זמן רב מדי השארנו את זירת מדיניות החוץ, ניהול המדינה והעיצוב הממלכתי בידיים אחרות. כשיצאנו מכותלי בית המדרש אל שדות הפעולה הללו, לעיתים התרסקנו על קרקע המציאות מחוסר כלים מערכתיים. אך כעת, הסינתזה המשותפת מספקת לנו את הכלים הללו בדיוק. איננו יכולים עוד להרשות לעצמנו להיות בינוניים או להסתפק בפינות הנוחות של הקהילות שלנו. "אם קטון אתה בעיניך - ראש שבטי ישראל אתה". זוהי קריאה חד-משמעית למנהיגות.

החזון: ברית יהודית שמובילה לקומה הבאה

לשם פנינו: אל עבר חזון של מדינה יהודית שאינה מתביישת בזהותה, אלא שואבת ממנה כוח כדי לעצב מציאות ריבונית, חירותית ובוטחת. חזון של מדינה יהודית מתקדמת, טכנולוגית, פורצת דרך קדימה מצד אחד, ומצד שני בנויה על אדנים עמוקים ושורשים עבותים של מסורת וייעוד.

”

**הברית
היהודית
הזו היא
המנוע
שידחוף
את מדינת
ישראל אל
השלב הבא
שלה**

במדינה היהודית, החילוני-לאומי יודע שלא יכריחו לעולם את אשתו לשים שביס. לבנו של החרדי לא ינסו לעשות כור היתוך כפרני-פרוגרסיבי, והוא יוכל לקיים גם את מצוות הצבא שהוא כל כך משתוקק אליה, בלי יוהל"ם, חיל חינוך, רוח אסא כשר או בג"ץ. הדתי-לאומי יזכה להוביל סדר יום מדיני-ביטחוני סוף סוף, אחרי חמישים שנה שהוא צודק ומיעוט פרוגרסיבי מחליט במקומו. והמסורתי יוכל לבחור לשלוח את בנו לבית ספר שבו הוא יכיר גם את קריאת שמע וגם את אברהם אבינו, שמחנכים על אהבת ישראל, תורה וכיבוד הורים, ולמצוינות לימודית ללא קרטלים הסתדרותיים.

הברית היהודית הזו היא המנוע שידחוף את מדינת ישראל אל השלב הבא שלה. מתוך ביקורת עצמית נוקבת אך בונה, מתוך אמונה עמוקה בייעודנו, ומתוך חיבור אמיתי של כל מרכיבי המחנה - אנו סוללים היום את הדרך. אנו לוקחים אחריות לא רק על החלק שלנו, אלא על עתידה, חוסנה ורוחה של האומה כולה.